

СТАРИЯТ ВОЙНИК

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Уволнили едни стар войник от полка му и той тръгнал да се наема за ратай, но никой не искал да го вземе. Срещнал веднъж една бабичка и взел да ѝ се оплаква от злата си съдба. Бабичката му рекла:

— Далече на изток, сред пустинните пясъци, се издига чуден стъклен замък. А в този замък живее Мрачният господар. Иди при него, той ще те вземе.

Послушал войникът бабичката и тръгнал на изток да търси стъкления замък на Мрачния господар. Вечерта легнал да спи под едно ябълково дърво. Зашумяло е листата си дървото и попитало:

— Човече, защо си дошъл в тази пустиня?

— Отивам при Мрачния господар, който живее в стъкления замък — отговорил войникът.

— Чувал съм, че този господар е голям мъдрец. Попитай го, моля ти се, кога ще почна да раждам ябълки. Защото вчера идваха тук селяни и се сговориха да ме отсекаат, ако и следната година не дам плод.

— Добре, ще го попитам — обещал войникът.

Продължил той по-нататък, гледа — две планини една до друга стоят. Не можеш да ги заобиколиш нито пеш, нито с кон — толкова били големи. Отчаял се войникът и ги помолил:

— Смилете се над мене, планини, пуснете ме да мина!

— А ти къде отиваш, човече? — попитали го планините.

— При Мрачния господар, който живее в стъкления замък.

— Чували сме, че този господар е голям мъдрец. Попитай го, молим ти се, дълго ли още ще стоим тук на стража.

— Добре, ще го попитам — обещал войникът.

Отместили се планините, сторили път на войника. Стигнал той до една река, но нийде не видял нито мост, нито лодка. Как да премине на другия бряг? Помолил се той тогава на реката?

— Рекичке-речице, смили се над мене, пренеси ме на другия бряг!

— А ти накъде си тръгнал, човече? — попитала го реката.

— Отивам при Мрачния господар, който живее в стъкления замък.

— Съгласна съм, ще те пренеса. Само че обещавай ми да попиташ Мрачния господар защо в моите води не се въди нито риба, нито друга жива твар.

— Добре, ще го попитам — обещал войникът.

— Стъпи на вълните ми — каза реката.

Стъпил войникът на вълните и те го пренесли на другия бряг, без да се измокри.

Гледа войникът — в далечината блести стъкленият замък. Не било залязло още слънцето, когато войникът се приближил до замъка. А замъкът бил толкова красив — с перо не можеш да го опишеш! Блестял той на слънцето с всички цветове на дъгата. Един слуга пуснал войника вътре, а щом Мрачният господар го видял, рекъл:

— Зная, че си дошъл при мене ратай да станеш. Съгласен съм да те взема за цяла година. Само че внимавай, служи ми добре!

— Бъди спокоен, господарю — отговорил войникът. — Аз съм служил във войската, остарях на служба и никой не ми се е карал. И на тебе, господарю, ще угодя!

Господарят заръчал на един слуга:

— Върви, нахрани войника и му покажи къде да спи. А сутринта го изпрати да пасе овцете.

На сутринта слугата дал на войника камшик със свирка и му рекъл:

— Щом плеснеш с камшика, овцете ще се разпръснат, а щом надуеш свирката, всички ще се съберат на едно място. Само че внимавай, пази се от вълци!

Пасял овцете войникът, гледал си добре работата.

Изминала цяла година, но вълци не изяли нито една овца. Войникът не ги оставял и да припарят близо до стадото. Последният ден господарят извикал войника и му казал:

— Ти ми служи добре. Казвай сега каквото искаш.

— Преди да си отида, искам да те попитам нещо, за да се отблагодаря на реката, на двете планини и на ябълковото дърво, които ми помогнаха по пътя.

— Питай, докато е време!

И войникът взел да му разказва:

— Реката ме пренесе сух на другия бряг. Планините ми сториха път да мина, а под ябълковото дърво се наспах сладко. В замяна на това те ме помолиха да те попитам защо в реката не се въди нито една жива твар, дълго ли още ще стоят на стража планините и защо ябълковото дърво не ражда плод.

Господарят отвърнал:

— Когато реката удави поне един човек, тогава и риба, и всякаква жива твар ще се завъди в нея. Планините ще престанат да стоят на стража, когато смажат поне един човек, а ябълковото дърво ще даде плод, когато се изкопае златото, което е скрито в корените му.

Поблагодарил войникът и си тръгнал. Върви той по предишния път и стига до реката. А тя още отдалече му вика:

— Попита ли Мрачния господар защо във водите ми не се въднит една жива твар?

— Попитах.

— Какво отговори той?

— Пренеси ме на другия бряг, тогава ще ти кажа.

Реката го пренесла. Войникът се изкачил на стръмния бряг и извикал:

— Във водите ти ще се завъди жива твар едва тогава, когато удавиш поне един човек!

Щом казал това, реката се разбушувала, заклоочила, излязла от бреговете си, разляла се широко, но не догонила войника.

Стигнал той до планините. Те още отдалеч му извикали:

— Попита ли Мрачния господар дълго ли още ще стоим тук на стража?

— Попитах.

— А той какво отговори?

— Пуснете ме най-напред да мина, тогава ще ви кажа.

Отместили се планините, направили път на войника. Отдалечил се той повечко от тях и казал:

— Ще престанете да стоите на стража едва тогава, когато смажете поне един човек.

Забучали, затрещели планините, земята наоколо чак се разтреперила, но войникът вече бил далеч.

Стигнал най-после войникът до ябълковото дърво, а го още отдалеч зашумяло е листата си:

— Попита ли Мрачния господар кога ще почна да давам плод?

— Попитах.

— Той какво отговори?

— В корените ти е заровено злато. Когато се изкопае, тогава ще почнеш да даваш плод.

— Смили се над мен, изкопай златото — примолило се ябълковото дърво. — Ще забогатееш, няма да има нужда тогава да скиташ немил-недраг по хората и да се мъчиш.

— За какво ми е на мене злато? Аз и без него ще преживея.

— Сигурно искаш да ме отсекаш! — заплакало ябълковото дърво.

Смилил се войникът, изкопал златото, напълнил си торбата и тръгнал към къщи.

И наистина оттогава войникът престанал да скита немил-недраг по хората и да се трепе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.